

pe en familie som den enlige mor med de fire børn. Den ene bestemmelse er den, der giver mulighed for midlertidigt husly; den anden bestemmelse drejer sig om, at der i alle kommuner skal være en anvisningsret til mindst en fjerdedel af alle almene boliger med et boligsocialt formål.

Det, man jo kan spørge sig selv om, er, hvordan det kan være, at de bestemmelser ikke er tilstrækkelige til at hjælpe den pågældende. Det er selvfølgelig meget svært for mig at vurdere. Jeg ved også godt, at det er meget svært for en borger, der er i den pågældende situation, at klage, og det kan jeg heller ikke vurdere grundlaget for, men det er jo altid nyttigt at få afprøvet grænserne for nogle bestemmelser ved en domstol – det sætter jeg i gåseøjne, for vi har jo statsforvaltningerne, som er den myndighed, der går ind og vurderer, om de her ret generelle bestemmelser, vi har i lovgivningen, rent faktisk er overholdt. Det er ikke et argument for, at vi ikke skal gøre mere, men det kunne være rart, som udgangspunkt for, hvad vi skal gøre, at få vurderet de faktiske bestemmelser, vi allerede har.

Kl. 15:18

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:18

Rasmus Prehn (S):

Det er jo nok ganske vanskeligt for den pågældende borger, Annika Sørensen, som vi har sidende heroppe på besøg i dag, at rejse den her sag ved en domstol. Det er jo ikke lige, når man er blevet sat på gaden med fire børn – børn på 13, 11, 9 og 7 år – at man har overskuddet til at køre en principiel sag. Jeg er enig med ministeren i, at det selvfølgelig ville være ønskeligt, hvis man kunne få prøvet tingene af, men der er altså tale om en familie, som i øjeblikket simpelt hen kæmper for at få et sted at overnatte hver eneste nat.

Det, kommunen har tilbudt, er jo, at børnene kan komme hen i et familiecenter, men at moderen ikke kan få lov til at overnatte samme sted eller bo sammen med dem, altså at familien skal splittes op. Der er jo tale om en sag, hvor der ikke tidligere har været familiesager eller sociale problemer, og der har ikke været tale om anbringelse eller noget som helst.

Det er en helt almindelig, velfungerende mor, som har begået den brøde – hvis man kan sige det sådan, og det synes jeg ikke at man kan – at hun har boet sammen med en mand, som ikke har betalt regningerne. Nu skylder hun så 32.000

kr. til boligselskabet, og dem har hun ikke råd til at betale, fordi hun er på kontanthjælp. Så sker der det, at hun henvender sig til kommunen for at få hjælp til at løse den her situation med de 32.000 kr., som hun mangler, og det kan de ikke hjælpe med, og så sker der simpelt hen det, at fogeden tropper op og sætter familien på gaden.

Familieafdelingen i Greve Kommune hjælper ikke til og er ikke til stede ved den her fogedsag, og det eneste, de kan tilbyde, er, at børnene kan komme hen i et familiecenter, mens moren må klare sig selv, slå op i en telefonbog og kigge efter et herberg. Det er det, som er deres svar.

Selvfølgelig kan vi ikke gå ind i den helt konkrete sag, men jeg synes, at ministeren er nødt til at forholde sig til, at sådan nogle situationer opstår i danske kommuner – her er det Greve Kommune, der er tale om – hvor man behandler sine borgere på den her måde. En enlig mor, Annika Sørensen, med fire børn, som bliver sat ud, og så er der ikke nogen alternativer. Børnene skal bo i et familiecenter, mens moderen må klare sig selv. En familie, der kan blive ødelagt på grund af det her. Jeg synes ikke, at vi kan være det bekendt i Danmark anno 2008.

Kl. 15:20

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Velfærdsministeren.

Kl. 15:20

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil lige sige, at når jeg taler om domstolen, så sætter jeg det jo netop i gåseøjne, for man hører jo så straks om en sagsbehandlingstid på flere år. Det er der selvfølgelig ikke tale om, men det er jo en måde, hvorpå man kan få afprøvet de regler, der er, og jeg har jo ikke nogen som helst lov-hjemmel til at gå ind i en konkret sag. Det ville jo være dybt ulovligt, hvis jeg begyndte at gå ind og blande mig og sige, at her var en borger, der skulle behandles på den og den måde; det kan jeg lige så lidt gøre, som justitsministeren kan begynde at gå ind i en konkret sag og afgøre, om loven er overholdt eller overtrådt.

Men det, vi jo så som lovgivere kan sige, er, punkt 1, om der er nogle muligheder for at få afprøvet, om de love, vi faktisk har, er blevet overholdt, og punkt 2, at hvis de love, vi har, fører til sådan nogle resultater, så skal lovene laves om. Jeg siger begge dele, men jeg mener, at den her sag jo netop illustrerer, at der er brug for at gøre noget, og det er min klare opfattelse, at nogle af de initiativer, jeg har peget på, ville betyde, at sådan en sag var blevet afværget.